

I.

Гтавна Ана се бѣше пробудила отъ сънь, и не ѝ се ставаше отъ леглото: стори ѝ се, че е много рано още. Пъкъ и щомъ се видѣ въ стаята, гдѣто дѣтински дни е минала, унесе се въ мили спомени. Прѣзъ открѣхнатата завѣса на прозореца се забѣлѣзваше като че вѣнъ вали и тя усѣти тягостно чувство да обзема душата ѝ. И като повдигна възглавницата, що бѣ подъ главата ѝ, облегна гърбъ о нея и сѣкашъ въ дрѣмка се вгледа въ иконостаса.

Той е все тѣй опушенъ и замисленъ, а изъ рѣзбитѣ на широкитѣ му пазви свѣтудкатѣ златиститѣ обшивки на иконата, що отъ малка я помни все съ това стѣкло и съ тия сребристи дрехи, изъ които излизатъ нѣкакви зари, като щикове отъ злато. И заживѣ Ана съ чувството, що я обземаше, кога майка ѝ запалѣше кандилото срѣщу свѣтъ день. Тогазъ иконостасътъ свѣтваше отъ иконата и като че нѣкаква блага топлина почваше да лѣха изъ иконостаса и спомни си тя, че до забрава гледаше смирения образъ на свети Никола и дълго, дълго съзерцаваше ореола около побѣлѣлата му глава. А колко молитви, колко надежди е възнисала къмъ тоя свѣтъ образъ! Спомни си тя, че най-много се молѣше да ѝ помага той, тѣй както помага на моряцитѣ въ бурното море.

— Моли се, Анке, — ѝ прозвучаха майчини думи, чувани тѣй често, кога се запалваше кандилото. — Свети Никола е чудотворецъ. Той чува молбитѣ на онѣзи, що му се молятъ отъ сърдце.

И при тоя споменъ — нѣщо се сви на гърдитѣ ѝ.

— Чу ме той, — въздѣхна тя.

Послѣ погледътъ ѝ се сирѣ на голѣмия брашовски сандѣкъ, съ широкитѣ зелени шарки, съ които тя толко-